

Mile Tasić

SIMONIDA ĐORĐEVIĆ

septembar 2005.

|| sama iz umetničke porodice nije se mogla opredeliti za nešto drugo sem za umetnost. Simonida Đorđević evo svom gradu daruje izložbu sa kojom je magistrirala na Fakultetu likovnih umetnosti u Beogradu. Izložbu je otvorila Olga Šram i Miroslav Jovančić. Kao retko koji, možda čak jedini na ovim prostorima slikar animalističkih motiva, u ovom slučaju psa i to psa uvek kao usamljene jedinke, Simonida je uspela da kroz svoje delo svedeno u mnogim izrazima, ali bogato u poruci stvori ambijent i današnji, ali i univerzalni kao vrlo čvrstu patološku refleksiju. Nikako slučajni odabir psa za osnovni motiv već je nagovestio stvaraoaca koji je kroz to delo uspeo u svakom

slučaju, ne samo da dođe do akademskog zvanja već je nagovestio vrlo čvrstu patološku refleksiju. Osvojila je prostor, ali prostor kao univerzalnu kategoriju, kako, sama kaže, sa 15 slika od kojih su dve velike i kojima pripada još tri niza psećih očiju. Upravo te velike, uvek crne, za mnoge neodgonetnute, prate konzumenta konstantno ne dajući mu ni trunke predaha, već ga drže u stalnoj koncentraciji i nekoj nedefinisanoj strepnji. Platna "prljana" bojena crnom, smeđom, potom oprana stvorila su impresiju vrlo realističkog prizora sa periferije, prizora sa davno okrečenih zidova, pre bih rekao napuštenih klanica, dakle baš naših prostora. A sa tih ravni izlaze u prostor pseće glave ponovo sa velikim, crnim očima i traganju za najboljim drugom. Utisak periferije, klanice, pa što ne reći i logora pojačan je ubacivanjem brojki i slova, novina i krpa, otpadaka u svakom slučaju. Bekstvo iz ravni, ali suštinsko onako kako je to činio veliki Mića Popović evo ponovo je pred nama.